

Forord

Denne nye boka til Rita Åsen er en ny perle. Jeg har lest meg glad og takknemlig. Vitnesbyrdene taler levende om en Far og Frelser som bryr seg om sine barn. Han hører og ser. Rita forteller om bønnesvar i små og store ting. Ofte kaller Gud sine barn til å være hans sendebud. Når det er behov for et oppmuntringsord, hender det ofte at Rita får en sms eller en telefon. Ikke sjelden bekreftes bønnesvaret fra Gud ved at mange får det samme bibelordet. Ritas historier formidler at Gud er en nærværende Gud.

Det personlige forholdet og kjærligheten til Jesus går som en rød tråd gjennom vitnesbyrdene. Da jeg holdt på å lese fortellingen om «De to krukkene», møtte jeg en prest med lang erfaring innen sjelesorg og retreatarbeid. Han fikk lese fortellingen. Han ble berørt, og fortalte at han så fram til at boka skulle komme i bokhandelen.

Nå er den her. Rita har gledet mange med sine tidligere bøker. Mange har fått hjelp. De taler til hjertene. Det vil denne boka også gjøre.

Stig Magne Heitmann
Generalsekretær i Åpne Dører

«La i alle ting deres bønneemner komme fram for Gud.»

Rita Aasen har igjen gitt oss en bok med trosstyrkende vitnesbyrd om at Gud er en bønnehørende Gud.

Da jeg leste gjennom manuskriptet, måtte jeg spørre meg selv: Hva er grunnen til at Rita opplever så mange flere bønnehørelser enn oss andre? Jeg tror svaret er enkelt: Hun legger *i alle ting* sine bønneemner fram for Gud. Hun *forventer* at vår himmelske Far er interessert i alt fra de små dagligdagse behov til de store spesielle utfordringene vi kan møte. Og hun *venter* til Herren svarer, enten svaret blir ja eller nei.

Vi har så lett for å legge våre planer og så be Herren velsigne det vi har funnet på. Rita spør etter Guds plan, for da vet hun at hun har Herrens velsignelse med seg.

Men dette er ingen herlighetsteologi: Bare du ber og tror, så vil alt ordne seg. Det er heller en ærlighetsteologi hun legger for dagen. Hun forteller om sykdom som hun ikke blir helbredet fra, men får kraft til å bære og dermed bli i stand til å gjennomføre det hun er kalt til. Hun forteller om kamp, tvil, motstand, svik, tretthet og mismot. Men nettopp derfor blir hennes vitnesbyrd så troverdig. For gjennom alt dette er Herren med. Slik blir bokas mange vitnesbyrd en sterk understrekning av at vi bare er leirkar, men som rommer en stor skatt.

Det er også gripende å lese om alle de menneskene som har lyttet til Herrens røst og vært lydige til å gjøre det Herren har kalt dem til, alt fra å sende en liten hilsen på sms eller i brev, til å komme med gaver, enten det nå var brød, kaker, laserprintere eller store pengebeløp. Det utfordrer og inspirerer til etterfølgelse.

Takk til Rita og alle dere andre, som er nevnt både med og uten navn, for vitnesbyrdene om at vi har en Far i himmelen som vet hva vi trenger til, og som bryr seg om oss!

Oddvar Søvik

Områdeleder i Normisjon Agder.

Forord

Det kan være vanskelig å akseptere hvordan livet ble. Det står skrevet i Jesaja 43,2: «Når du går gjennom ild ...»

Virkeligheten jeg har møtt flere ganger gjennom samtaler og i forbønn, har vært preget av voldtekter, vold, overgrep og mishandling. Barn, ungdom og unge voksne dør i sykdom eller ulykker. Smerten er stor.

Jeg har møtt pedofile, kriminelle, heterofile, homofile, hverdagshelter, slitne, syke og døende mennesker – og de som ikke ønsket å leve lenger. Jeg har møtt troshelter, mennesker i sorg, alkoholikere og narkomane. Jeg har møtt de som valgte å ta abort, og de som valgte å beholde barnet; de som taklet foreldrerollen, og de som ikke maktet den. Jeg har møtt den enslige og den som er ensom som menneske; den angstfylte, den ivrige og fremadstormende; den manipulerende, overgriperen og den rene av hjerte og rene i adferd. Sjalousi, misunnelse, hat og bitterhet kan prege liv og omgivelser slik at alt går i oppløsning. Det har blitt mange møter i livet og i sjelesorgens rom. Da Jesus ble født, lød det englesang. Men den himmelske sangen var ingen garanti mot forfølgelse.

H.E. Wisløff sa det slik en gang: «Djevelen bruker trengselen til å gjøre oss mismodige og svake. Gud bruker den for å gjøre oss frimodige og sterke. Derfor er Han oss aldri nærmere enn når trengselens ild omgir oss. Og aldri er Hans kraft mer virksom.»

Jeg strever selv med dårlig helse. Tap av helse kan gi sorg og en opplevelse av at livet er redusert. Det kan gi angst for ikke å bli akseptert av omgivelsene og samfunnet. Du yter jo ikke slik «de andre» gjør. Opplevelsen av å være til belastning er tøff. Du kan fort og ofte gå i den grøfta der du innbiller deg at verdien din er knyttet til hva du presterer. En kreftsyk venn sa det slik en gang: «Det som tar så på kreftene, er alle de ekstra grindene en syk må åpne og lukke. Det slipper den friske.»

Min vei gjennom ilden har vært å holde meg til Guds ord. Det har vært min livline til kraft og styrke. Hva jeg enn har møtt eller blitt utsatt for, har Ordet blitt min veileder gjennom det hele. Jeg har mange spørsmål og mange ting jeg ikke forstår, men Ordet har gitt meg visdom i min uerfarenhet, uvitenhet og vandring. Det har gitt meg glede i hjertet. Håp og trøst gjennom dager da ingenting så ut til å leve eller gro.

Jeg har erfart at hjerte og forstand er to forskjellige ting. Jeg har valgt å gjøre som det står skrevet i Ordspråkene 3,5: «Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand!» Det har holdt. Det har båret gjennom.

Det har også vært dager da jeg har fått glimt av Ham som ser, Han som ble født inn i vår verden av smerte. Han som er med oss gjennom alt, enten vi ser det eller ikke. For vi er aldri alene og overlatt til oss selv. Aldri.

Gud er mektig til å frelse oss ut av forfølgelse, trengsel, sykdom og ulykke, men om Han ikke gjør det, vil jeg allikevel sette min lit til Ham alene.

I Daniel kapitel 3 kan vi lese om Daniels tre venner og ildovnen. De møtte forfølgelse for sin tro. De sa: «Vår Gud som vi tjener, han er mektig til å frelse oss. Av den brennende ildovnen og fra din hånd, konge, vil han frelse. Men hvis ikke, så skal du vite, konge, at vi ikke vil dyrke dine guder eller tilbe det gullbildet du har stilt opp» (Dan 3,17–18). Dette førte til at de ble bundet og kastet i ildovnen for å dø.

Båndene som bandt dem, ble brent opp i ovnen.

Men kanskje du spør: Hvorfor må vi gjennom ildovnen når alt vi har gjort er å vandre med Herren? Om vi så må, går vi aldri alene der heller. For det var fire menn i ovnen. En som så ut som en gudesønn var med dem hele tiden. Det var Herren Jesus Kristus, Guds enbårne sønn. De var aldri alene.

Om Herren redder oss fra forfølgelse, denne verdens trengsler og sykdom mens vi lever på jord, så er Han med. Om Han ikke redder oss fra dette mens vi er her, så er Han like fullt den Gud som elsker oss, og som vandrer med oss helt hjem. Han er med alle dager og alle slags dager. Om jeg ser Hans svar eller ikke, så vil jeg stole på Ham. For Han er med.

Denne boka er mitt lille vitnesbyrd. Jeg kan ikke svare på alle hvorfor. Det finner du ikke noe menneske som kan. Men jeg kan vitne om hva jeg har fått se og oppleve i mine mange hverdager når jeg har valgt å sette min lit til Han som er selve Ordet, Herren Jesus Kristus. Jeg har fått se at den som tar sin tilflukt til Ham, aldri, aldri er alene når ilden kommer. Kanskje du ikke ser Ham eller opplever at Han er med, men det er Han, for Ordet sier det.

Da jeg arbeidet med den første boka med vitnesbyrd, *Han bærer deg*, ville nesten alle som ble omtalt, være anonyme. Sammen med forlaget ble det da bestemt at ingen navn skulle bli nevnt. Under arbeidet med denne boka var det flere som valgte å stå fram med navn eller hvor de kommer fra. Også denne gangen er det noen som har valgt å være anonyme, og det respekterer jeg. De har alle gitt uttrykk for glede over å kunne delta. Jeg takker dem alle.

Jeg håper disse enkle vitnesbyrdene vil peke på Jesus slik at det dufter av Ham og Ham alene. Alle bibelhenvvisninger er fra Norsk Bibel 1988/07 om ikke annet er skrevet.

Jeg vil rette en takk til web-pastor i Norea, Asbjørn Kvalbein, prest og områdeleder i Normisjon, Oddvar Søvik og generalsekretær i Åpne Dører, Stig Magne Heitmann, for gjennomlesning og gode råd med manus.

Kristiansand, april 2010
Rita Aasen

Ord i rette tid

Han utvelger

Jeg begynte å tvile på om jeg skulle skrive flere bøker. Det hadde vist seg at enkelte ikke likte det jeg skrev. En dag traff jeg noen jeg kjente som ikke hadde mye hyggelig å si, men uttalte seg foraktelig over at jeg vitnet gjennom bøkene. Det ble ikke bedre da de fikk høre at Lunde Forlag hadde bedt meg om å skrive en ny bok om vandringen sammen med Jesus. Det falt ord som ikke var gode – og dette av mennesker jeg ikke hadde ventet det fra. Jeg opplevde meg sviktet. Det kom mange tanker.

Vel hjemme ropte jeg til Gud: *Hvordan ser Du på dette?* Da jeg la meg den kvelden, kjente jeg hvordan mismotet seg inn over meg. Men tidlig neste morgen kom det en melding på mobilen min fra en kvinne. Hun skrev at hun ville hilse meg med de samme ordene som Herren talte til Josva, Nuns sønn, om tjenestevandringen hans. Han sa: «Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg» (Jos 1,5).

Og to timer senere kom det en hilsen fra en annen kvinne med ordene fra 1. Korinter 1,18–31 der Gud taler til oss om at Han utvelger det som ingenting er. I vers 27–29 står det slik: «Men det dåraktige i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre de vise til skamme. Det som er lavt i verden, og det som er foraktet, det utvalgte Gud seg, det som ingenting er, for å gjøre det til intet som er noe – for at intet kjød skal rose seg for Gud.»

Det var godt å ta til seg. Det ga mot til å vandre videre. For denne dagen skulle jeg levere en bibel til en ateist som hadde lest en av bøkene mine, og som jeg siden hadde hatt flere samtaler med. Nå var vi kommet til et punkt da vedkommende sa at hun ønsket å bli kjent med den Jesus jeg hadde vitnet om. Bibelen ble levert, og jeg reiste hjem igjen. På vei hjem fikk jeg enda en melding på mobilen, denne gangen fra en kvinne jeg hadde stått i tjeneste sammen med tidligere. Hun ville minne meg om at frukttreet er et godt bilde på vandringen med Herren – gartneren renser og beskjærer alltid en gren som bærer frukt. Så mist ikke motet! Herren slipper deg ikke.

Ingen av disse tre visste hva jeg sto i. Det ble en underlig dag. Jeg bestemte meg for å fortsette å skrive.

Ofte er det anklager fra oss selv eller andre som blir snublesteinene våre. Det viktige her er alltid hva vi gjør med dette, om vi går til Jesus med det hele. Han blir aldri trett av oss. Han avskriver oss heller aldri.

Gud er nådig. Han vil fullføre det verket Han har begynt i oss. Han som sier: *Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg.*

Honningtonen

Opplever du kulde over tid fra andre mennesker, gjør det noe med deg. Da kan redningen bli å vandre sammen med Jesus, og lære av Ham. En dag jeg opplevde avvísningen og kulden ekstra sterkt, og jeg syntes det var vanskelig å tilgi, sa jeg til Jesus at jeg trengte hjelp av Ham til å forstå hvorfor jeg måtte gjennom dette. Samme dag kom det et brev i posten. En kvinne fra Valle i Setesdal skrev at hun var blitt så minnet på å gi meg en historie, hun håpet det passet. Inni brevet lå det en historie som het *Honningtonen*. Med forundring satte jeg meg ned og leste:

«Det fortelles om en av verdens største fiolinister før andre verdenskrig, tyskeren Worenslaw Hubermann, at han til tross for sin virtuositet, ikke var fornøyd. Han søkte etter noe i sitt spill som ble kalt 'honningtonen', en spesiell vibrasjon med en særegen mykhet og følelse. Men han klarte ikke å finne den. Så kom krigen. Fordi Hubermann var halvt jøde, ble hele hans familie sendt i konsentrasjonsleir og omkom der. Selv klarte han å flykte til Sveits, og senere til England. Der ble han bedt om å spille, men han svarte: 'Jeg klarer det ikke. Min sorg er for stor. Jeg har mistet hele min familie.' Men de fortsatte å tryggle, helt til han til slutt sa seg villig til å spille én eneste sonate.

Royal Albert Hall, med plass til ti tusen, ble leid, og det ble fullt hus. Hubermann så ut over den forventningsfulle forsamlingen før han løftet buen og begynte å spille. Mens han spiller, ser han for sitt indre øye sin mor og far, sine søsken, gasskamrene og nøden. Han glemmer de ti tusen – og så merker han at han har noe i sitt spill han aldri tidligere har maktet å få fram: Honningtonen. Det ender med at han spiller i over to timer, og når konserten er over, reiser den store forsamlingen seg. Men de applauderer ikke, de bare står der og gråter.

Dagen etter står det i avisen: 'Kritikken bøyer seg i støvet for fullkommenheten. I nøden fant han fram til den tonen han hadde lengtet etter hele sitt liv.'»

Jeg satt lenge med brevet i hendene. Fortellingen om Hubermann rommet en dyp lærdom – større enn våre liv. Det kan være at Gud også vil møte deg der du ikke venter å finne Ham. Gud ønsker å framelske denne «honningtonen» i oss, slik at mennesker får et møte med en annen virkelighet. Et møte med Herren Jesus. Lydighet er veien. I Hebreerne 5,8 står det: «Enda han var Sønn, lærte han lydighet av det han led.» Jesus har sannhet og legedom, Han har tilgivelse over ditt liv. Hos Ham får du lærdom om den virkelige kjærligheten. For alltid viste Han på Golgatakorset hvilket veldig sonoffer Han tilveiebrakte over all synd og all urett. Hos Ham får du se at du selv er tilgitt av bare nåde. Hos Jesus har du et valg, du kan tilgi. Aller mest for din egen skyld. Overlat din sak til Ham som dømmer rettferdig: «... jeg vil gjengjelde, sier Herren» (Rom 12,19). Da slipper du selv ut av ditt indre fengsel. Vi synger i sangen «Navnet Jesus»: «... for det navn må hatet vike.»

I Lukas 23,33–34 står dette skrevet om Han som levde det Han lærte: «Og de kom til det stedet som kalles Hodeskallen. Der korsfestet de ham og ugjerningsmennene, den ene på hans høyre, den andre på hans venstre side. Men Jesus sa: Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør.»

Guds vei

Når ørneunger skal lære å fly, blir de kastet ut av reiret. Fra stor høyde. Om ikke ørnenom hadde tatt imot dem på sine slagfjær og båret dem trygt opp i reiret igjen, ville det blitt døden for ungene.

Når veien du blir ledet på ikke er til å forstå, melder spørsmålene seg. Vi får ikke alltid de svarene vi ønsker oss, men over tid kan det vel hende at vi får se at svaret kom allikevel. Noen ganger står vi overfor møter og hendelser som vi gjerne ville unngått, om det var opp til oss.

Jeg skulle i et møte som jeg ikke ønsket å være med på. Men livet er ikke alltid slik at du kan unngå å bli puffet ut av det trygge reiret og ut i fritt sjev med retning bakken. Jeg gikk i bønn til Far. Kunne jeg få lov til å slippe dette møtet? Og hvordan så Han på det hele?

Da kom det en melding på mobilen min fra en kvinne som ikke visste noe om hva jeg sto i. Hun skrev at hun ville bare hilse med: *Herren bærer deg på sine slagfjær. Han dekker deg. Under Hans vinger finner du ly.*

Jeg ble så glad for hilsenen og takket Gud for den. Samtidig skjønnte jeg at dette møtet måtte jeg gjennom. Jeg kom ikke utenom. Ikke lenge etterpå ringte Jan Pedersen fra Søgne. Han ville bare fortelle meg at Jesus går alltid foran oss. Alltid. Han hadde talt over dette dagen før, og nå hadde han fått det så for seg at han måtte minne meg på dette. Han visste ikke hva jeg sto i, men han håpet det passet. Det ble en velsignet samtale den dagen, og ny takk til Gud.

Vi vet ikke alltid hva vi skal be om, men Den Hellige Ånd kommer oss til hjelp også her. Moren til kirkefader Augustin ba mye for sønnen både i hans oppvekst og i voksen alder. Måtte han bare bli frelst! Men Augustin levde et utsvevende og vilt liv. En dag ville han reise til Italia. Da gråt og ba moren til Gud om at Han måtte stoppe ham fra å reise. Men Augustin reiste – og ble frelst nettopp i Italia. Gud så til meningen bak bønnen.

Når vi står overfor noe vi ber om å få slippe, og Gud leder oss igjen, så er det egentlig slik med oss: «Som ørnen vekker sitt rede og svever over sine unger, slik bredte han ut sine vinger. Han tok ham opp

og bar ham på sine slagfjær. Det var Herren alene som førte ham, og ingen fremmed gud var med ham. Han lot ham fare fram over jordens høyder. Han åt markens grøde. Han lot ham suge honning av klippen og olje av det hardeste fjell» (5 Mos 32,11–13).

De møtene vi blir «puffet ut av redet» til, kan bli som å møte det hardeste fjell, men ut av det skal det komme olje, sier Ordet. Olje fra Herren. Fra Ham som «salver mitt hode med olje, mitt beger flyter over» (Sal 23,5).

Den som lesker andre ...

Når vi er nedfor, opplever oss mislykket og synes at vi trenger en oppmuntring, går vi gjerne til Herren med det i håp om å få en oppmuntring fra Ham. Det vi ofte glemmer, er at Herrens tanker er mye høyere enn våre tanker. I Jesaja 55,8 sier Han: «For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren. For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker.»

En dag jeg var nedfor, ba jeg om en oppmuntring. Men det eneste som kom for meg, var at jeg selv skulle gi en oppmuntring til en kvinne jeg hadde stått i tjeneste sammen med tidligere. Det var ikke dette jeg hadde tenkt at Herren skulle svare, men jeg var veldig glad i denne kvinnen. Jeg satte meg derfor ned og ba Herren minne meg på hva jeg skulle si henne. Jeg sendte så min hilsen, og ikke lenge etter kom det svar at dette hadde betydning mye for henne. Det ble til oppmuntring også for meg.

Samme dagen fikk jeg selv en hilsen fra en annen kvinne som ikke visste noe om disse tingene. Hun skrev: «Den sanne verdien av en god gjerning ligger i den kjærlighet som inspirerer den. Ingen her i verden er mislykket, hvis han letter byrden for en annen.»

Sannelig, Hans tanker er høyere enn våre. Freden som går over all forstand, kom som en gave. Ordet i Ordspråkene om å leske andre kom så for meg. «Den som sprer velsignelse, skal trives. Og den som lesker andre, han blir selv forfrisket» (Ord 11,25). Ja sannelig, Hans tanker er høyere enn våre også i dette.

Takk for boka

Jeg hadde vært på Bildøy Bibelskole ved Bergen og talt på stevnet til Indre Sjømannsmisjon. Der ble også bøkene jeg har skrevet, solgt. Blant annet boka *Han bærer deg*.

Nesten en måned etterpå ringte en dame og fortalte at hun hadde fått tak i denne boka etter at jeg hadde vært der. Nå hadde hun lest den tre ganger. Det hadde blitt så godt for henne, sa hun, for hun var syk, og hun hadde gått bort fra Jesus. «Uten boka vet jeg ikke hvordan jeg hadde kommet igjennom det hele. Den var med på å føre meg tilbake til Jesus. Så nå er jeg blitt en kristen igjen,» sa hun.

Det var mange ting som hadde talt til henne, men det var særlig ett av stykkene som hadde festet seg. Det var det jeg hadde skrevet om at jeg hadde fått en korsstein av min himmelske Far da jeg ba om det. Selv hadde hun en gang funnet en hjertestein på en strand i Danmark da hun var dypt fortvilet og i en vanskelig situasjon. Minnet dukket opp igjen, og hun var nå takknemlig for igjen å få komme til Jesus, til «han som er troens opphavsmann og fullender» (Heb 12,2).

Hun vendte seg til Ham som det står skrevet om i Mika 7,19: «Han skal igjen forbarme seg over oss, han skal trå våre misgjerninger under føtter. Du skal kaste alle deres synder i havets dyp.» Hun vendte seg til Ham som aldri slutter å elske, Han som leter til Han finner deg, slik at Han kan veilede deg helt hjem. «Dere var jo som villfarne får, men har nå omvendt dere til deres sjelers hyrde og tilsynsmann» (1 Pet 2,25).